09/09/2026

Διπλή χαρά για την Μητρόπολη Γρεβενών – Χειροτονία του π. Βασιλείου Ζαρκογιάννη σε Διάκονο και Πρεσβύτερο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γρεβενών

Το Σάββατο 5 Σεπτεμβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γρεβενών κ. Δαβίδ τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Μεγάλου Σειρηνίου και στη συνέχεια προέβη στην εις Διάκονον χειροτονία του κ. Βασιλείου Ζαρκογιάννη.

Στον κατάμεστο από πιστούς Ιερό Ναό, συγγενείς, φίλοι του νέου Διακόνου συμμετείχαν με κατάνυξη στη Θεία Λειτουργία και έγιναν κοινωνοί της μεγάλης αυτής στιγμής για την τοπική Εκκλησία. Στον λόγο του, ο Σεβασμιώτατος

απηύθυνε πατρικές νουθεσίες προς τον νέο Διάκονο, καλώντας τον να κρατήσει πάντοτε άσβεστη μέσα στην καρδιά του τη φλόγα της πίστεως και να διακονεί την Εκκλησία με φόβο Θεού, ταπείνωση, αγάπη και αυταπάρνηση.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στην ευθύνη που αναλαμβάνει πλέον απέναντι στον άνθρωπο και στο ποίμνιο του Χριστού. Τόνισε ότι ο κληρικός καλείται πρώτα να αγωνίζεται για τη σωτηρία της δικής του ψυχής και, μέσα από το προσωπικό του παράδειγμα, την προσευχή και τη θυσιαστική διακονία του, να γίνεται οδηγός και συμπαραστάτης των ανθρώπων στον δρόμο προς τη σωτηρία.

Ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ακόμη ότι η ημέρα της χειροτονίας δεν ήταν τυχαία, καθώς κατά την ημέρα αυτή η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Προφήτου Ζαχαρίου.

Με έναν ιδιαίτερα συμβολικό τρόπο, ο Ποιμενάρχης μας συνέδεσε τη μορφή του Προφήτη Ζαχαρίου με τη νέα πορεία του χειροτονούμενου, λέγοντάς του χαρακτηριστικά ότι καλείται να γίνει ένας «άλλος Ζαχαρίας», άνθρωπος πίστεως, προσευχής και φόβου Θεού.

Παράλληλα, αναφέρθηκε στο γεγονός ότι η σύζυγος του Προφήτη Ζαχαρίου

ονομαζόταν Ελισάβετ και ο υιός του ήταν ο Τίμιος Πρόδρομος. Με συγκίνηση επεσήμανε στον νέο Διάκονο ότι, αν και ο ίδιος δεν ονομάζεται Ζαχαρίας, έχει στη ζωή του μία Ελισάβετ, τη σύζυγό του, ενώ έχει και έναν Πρόδρομο, τον υιό του, δημιουργώντας έναν όμορφο και συμβολικό παραλληλισμό με την ευαγγελική ιστορία.

Ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε στον νέο Διάκονο η οικογένειά του να αποτελεί πάντοτε στήριγμα στην ιερατική του πορεία και η οικογενειακή του ζωή να πορεύεται μαζί με την εκκλησιαστική του διακονία, μέσα στην αγάπη του Χριστού.

Κατακλείοντας, τον προέτρεψε να μην λησμονήσει ποτέ ότι το ιερό θυσιαστήριο δεν αποτελεί απλώς τόπο επιτελέσεως ιερών καθηκόντων, αλλά τόπο θυσίας, προσευχής και κοινωνίας με τον Χριστό. Του ευχήθηκε να παραμείνει μέχρι τέλους πιστός στην κλήση που δέχθηκε και να γίνει εργάτης ακούραστος του Ευαγγελίου.

Την Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γρεβενών κ.κ. Δαβίδ μετέβη στο χωριό Οροπέδιο, όπου τέλεσε τη Θεία Λειτουργία και προέβη στην εις Πρεσβύτερον χειροτονία του π. πλέον Βασιλείου Ζαρκογιάννη.

Πλήθος πιστών προσήλθε στον Ιερό Ναό, προκειμένου να συμμετάσχει στην πανήγυρη και να τιμήσει τη μνήμη του εν Χώναις θαύματος του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, αλλά και να γίνει συμμέτοχο στη μεγάλη χαρά της Εκκλησίας και της οικογένειας του νέου Πρεσβυτέρου.

Η ατμόσφαιρα ήταν ιδιαίτερα συγκινητική, καθώς ο π. Βασίλειος, μόλις μία ημέρα μετά την είσοδό του στον βαθμό του Διακόνου, έλαβε από τα χέρια του Ποιμενάρχου του και τον δεύτερο βαθμό της Ιερωσύνης, αφιερώνοντας πλέον ολοκληρωτικά τον εαυτό του στην υπηρεσία της Εκκλησίας και του λαού του Θεού.

Ο Σεβασμιώτατος, απευθυνόμενος στον νέο Πρεσβύτερο, υπογράμμισε ότι η Ιερωσύνη είναι πρωτίστως διακονία και θυσία. Ο ιερέας καλείται να βρίσκεται κοντά στον άνθρωπο σε κάθε στιγμή της ζωής του· να χαίρεται με τη χαρά του, να συμπάσχει στον πόνο του, να τον στηρίζει στις δυσκολίες και, πάνω απ’ όλα, να τον οδηγεί με το παράδειγμα και την προσευχή του κοντά στον Χριστό.

Τον προέτρεψε να αγαπήσει το ποίμνιό του χωρίς διακρίσεις, να γίνεται καταφύγιο για τον πονεμένο άνθρωπο και να υπηρετεί με ταπείνωση, υπομονή και ανιδιοτέλεια. Παράλληλα, του υπενθύμισε ότι ο ιερέας δεν καλείται να επιζητεί την αναγνώριση των ανθρώπων, αλλά να εργάζεται σιωπηλά και καρποφόρα για τη δόξα του Θεού και τη σωτηρία των ψυχών.

Ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε η παρουσία της οικογένειας του νέου Πρεσβυτέρου, η οποία στάθηκε δίπλα του σε αυτή τη σημαντική στιγμή της ζωής του. Η χαρά ήταν κοινή για όλους, καθώς ένας ακόμη εργάτης προστέθηκε στον αμπελώνα της τοπικής Εκκλησίας.

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ
Καὶ μέγας ἀρχιερεύς